

Estomparea diferențelor dintre credințe

4 martie 2009

Gili Cârstea

Cu câțiva ani în urmă, un grup de avangardă al corpului pastoral promitea bisericii o soluție garantată de a ieși din criza de identitate în care s-a scufundat. Sprijiniți de nume sonore în adventism, grupul re:church propunea o restructurare a bisericii adventiste de la zero, pentru aducerea împărăției lui Dumnezeu pe pământ și încheierea cu succes a marii însărcinări.

Noi ne-am arătat sceptici atunci, deoarece inițiativa lor nu menționa nici măcar în treacăt vreo caracteristică specifică acestui popor. Ei doreau să clădească un adventism cu totul nou, capabil să reziste în societatea postmodernistă a secolului 21. Trebuia început „de la zero,” spuneau ei, deoarece în mediul religio-cultural al vremii noastre, chestiunile legate de doctrine, structuri, crezuri sau profeți sunt secundare, dacă nu irelevante.

Am urmărit evoluția lor, curioși să vedem cum arată un adventism emergent, ridicat de la zero și fără bagajul de credințe învechite ale secolului 19. Entuziasmul lor că „Dumnezeu face un lucru nou în mijlocul nostru” nu poate lăsa indiferent pe nimeni în acest popor, care așteaptă de generații ca Dumnezeu să facă, în sfârșit, lucrul nou pe care l-a promis.

Desigur, dacă toată operațiunea era o aventură a câtorva seminariști sau pastori mai efervescenti, fenomenul nu merita nicio atenție. Sunt mulți pastori adventiști care deschid tot felul de srl-uri spirituale, convinși că astfel pot ajuta mai bine biserica să iasă din starea deplorabilă în care tot ei au adus-o, direct sau indirect. De la White Horse și SDADefend.com la Spectrum și Progressive Adventism, biserica este asediată de toată gama de personal ministries ale pastorilor și academicienilor adventiști, foști sau actuali.

În cazul re:church, lucrurile stau un pic diferit. Acest grup se bucură de sprijinul declarat al unor personalități de frunte din adventism, precum Jon Paulien, George R. Knight, Jon Dibdhal, Lawrence T. Geraty, Raj Attiken, Roy Naden, Monte Sahlin sau Johnny Ramirez-Johnson. În același timp, nu există niciun fel de reținere, sau delimitare, din partea unor entități oficiale ale bisericii, precum CG sau BRI. Din contră, Adventist Review a publicat pe larg prima lor întâlnire, la New York în 2002, numită Loving Babilon. Deci, nu au avut nicio piedică în proiectul lor.

Au trecut șapte ani de atunci. Cum arată „lucrul nou” pe care l-a făcut Dumnezeu în mijlocul nostru? Cum arată adventismul emergent ieșit din mâinile lor, fără doctrine, profeți, crezuri și structuri?

Grupul re:church și-a continuat activitățile, iar anul acesta întâlnirea lor are loc în comunitatea adventistă din Hollywood, Ca., sub genericul Beyond Evandalism.

Samir Selmanovic, unul dintre cei doi organizatori ai re:church, a deschis la New York o comunitate inter-religioasă, numită Faith House, în care creștini, musulmani, iudei, ateii și vrăjitori „învață unii de la alții,” descoperind „pe Dumnezeu în celălalt.” Ei consideră că Dumnezeu este în orice religie, că toate drumurile duc la cer, și de aceea vor să călătorească împreună către țărnul necunoscut, orice s-ar dovedi el în final.

Adunările lor se delimitează de aspectul religios al originii membrilor, insistând pe aspectele culturale și tradiționale ale fiecăruia. Este mai degrabă o încercare de a ridica punți între culturi, decât de a obține o religie sintetică. Fiecare apreciază și respectă credința celuilalt, fără să o împărtășească. Practică pe rând sărbătorile și tradițiile tuturor, cântă cântecele tuturor, fără ca cineva să renunțe la specificul credinței lui. Cu excepția fratelui Selmanovici, evident, căruia nici nu-i trece prin cap să propună vreuna dintre distinctivele denominațiunii din care provine. Scopul este să contribuie la bunăstarea lumii, văzându-se ca parteneri ai altor entități globale interesate de protejarea pământului, de grija pentru Gaia.

La scară mică, Faith House este realizarea visului de aur al lui Balaam, și anume alungarea lui Dumnezeu din mijlocul poporului Său prin asimilarea culturii și spiritualității neamurilor păgâne din jur. Este prototipul proiectului lui Nebucadnețar pentru o societate globală multi-culturală, în care fiecare să creadă și să practice orice dorește, atâta timp cât se închină aceluiași Dumnezeu.

Acesta este adventismul emergent, „lucrul nou” pe care îl face Dumnezeu în mijlocul nostru de șapte ani?

Un alt lider al re:church, Ryan Bell, a ales o abordare diferită. Reticent să părăsească sistemul confortabil al siguranței materiale oferite de asociația pastorală, el a rămas pastor adventist. Dar ceea ce practică și predică el în comunitatea pe care o păstorește, Hollywood Adventist Church, este greu de explicat, dar nu este nicidecum „un lucru nou,” sau adventism reconstruit de la zero, așa cum promiteau ei bisericii odată.

Este mai degrabă o întoarcere la practicile și tradițiile ordinelor călugărești din evul mediu, o încercare de „sacramentalizare” a vieții credincioșilor. Ei practică exercițiile spirituale ale ordinului iezuit, în căutarea unei spiritualități mai înalte, un misticism pe care reformațiunea protestantă l-a demascat cu sute de ani în urmă. Au început să numească sfânta cină euharist, pe care îl practică lunar, iar spălarea picioarelor doar trimestrial. Cina nu mai este servită credincioșilor, așa cum se obișnuiește în prezent, ci pastorul stă la amvon, iar credincioșii înșirați pe

două rânduri, vin la el pentru a fi serviți. Membrii practică lectio divina, rugăciunea contemplativă, labirintul, călăuzirea spirituală și alte asemenea exerciții, pe care le socotesc „spiritualitate antică-viitoare.”

Zilele trecute situările comunității Hollywood și al pastorului ei anunțau cu bucurie prima slujbă de Miercurea Cenușii (Ash Wednesday), în comunitatea lor. Iată anunțul, în cuvintele fratelui nostru pastor:

„Măine este Ash Wednesday, prima zi a sezonului de post care începe lunga călătorie de 40 de zile către Paște (exceptând sabbatele). Abia dacă îmi aduc aminte de o sărbătorire a Paștelui în copilăria mea. Niciodată nu am auzit de Postul Mare [Lent], până la maturitate. Astăzi nu-mi pot imagina experiența Paștelui fără lunga, sânguincioasa călătorie a pocăinței și mărturisirii pe care biserica o numește Postul Mare. Pentru prima oară voi oficia două slujbe de Miercurea Cenușii în biserica mea din Hollywood” [aici și aici].

Acestea sunt tradiții catolice, pe care protestanții au început și ei să le practice, îngrijorați de interesul tot mai scăzut al oamenilor pentru religie. Acum iată-le practicate într-o biserică adventistă, al cărei pastor promitea un „lucru nou.” Sigur că pentru oamenii simpli din comunitatea aceea întoarcerea la catolicism ar putea părea „un lucru nou,” deoarece mulți dintre membrii bisericii noastre n-au auzit niciodată despre asemenea practici.

Miercurea Cenușii este o sărbătoare catolică, prima zi a postului paștelui. Credincioșii vin la biserică să serbeze începutul perioadei de pocăință. Preotul oficiază prin citirea unor versete biblice, sau din alte surse, apoi credincioșii vin înaintea lui spre a primi semnul pocăinței pe frunte. Un amestec de cenușă și ulei este folosit, din care preotul desenează pe frunțile lor semnul crucii. Oamenii pleacă de la biserică și trebuie să păstreze acest semn până după apusul soarelui, ca o dovadă a pocăinței lor.

De ce au nevoie de o așa lungă perioadă de post și pocăință? Explicația este simplă: Cinci zile înainte de Ash Wednesday a avut loc carnavalul, marea petrecere prin care credincioșii își iau la revedere de la plăcerile cărnii – aceasta fiind semnificațiile expresiei carne-vale. Francezii îi spun Mardi Gras, iar lumea latină îi spune simplu „carnavalul,” cel de la Rio de Janeiro fiind cel mai cunoscut. Credincioșii își iau la revedere de la plăcerile cărnii prin exces maxim de acele plăceri. Nu există limite sau lucruri interzise în aceste zile, de multe ori petrecerea degenerând în orgii sexuale în plină stradă.

Ash Wednesday este copiată din păgânismul roman, cu origini în hinduism. Cenușa era numită sămânța zeului foc Agni, care avea puterea să ierte păcatele. Cenușa era un simbol al sângelui curățitor al lui Shiva. În timpul anului nou roman, în luna martie, oamenii se îmbrăcau în sac și se scăldau în cenușă, spre a face ispășire pentru păcatele lor.

Ryan Bell a publicat, pe situl revistei Spectrum, intenția lui de a introduce în comunitate slujba de Miercurea Cenușii, iar frații din acest „spectru” al bisericii,

frecventat în special de liberali, nu au întârziat să-l felicite. Aplauzelor adventiste s-a alăturat și un preot catolic, dintre acei preoți care au obiceiul să-și adauge la nume sufixul sj, și care este unul dintre redactorii revistei „societății,” America. El spunea: „Bravo, sunt încântat că sărbătorești Ash Wednesday. Eu totdeauna spun oamenilor mei, „este vremea să vă aduceți cenușa la biserică.”

Nici nu ne imaginăm că el ar putea fi altfel decât încântat. Tulburător este faptul că membrii acestei biserici, printre ei chiar profesori de la seminariile noastre teologice, sunt încântați și nu văd nicio problemă în sigilarea membrilor bisericii noastre cu cenușă pe frunte.

Un singur cititor adventist a îndrăznit să critice articolul lui Ryan Bell, întrebând dacă nu ar fi potrivit ca fratele nostru pastor să schimbe apelativul de „Pastor” în „Părinte.” Bineînțeles că a fost încăierat și pus la zid imediat. Un profesor universitar de la Loma Linda îi recomanda să ia o pastilă de cărbune, dacă nu-i place cenușa pe frunte, ușurând astfel pentru adventiști slujba de Ash Wednesday, botezând-o mai convenabil Charcoal Wednesday, dat fiind interesul nostru pentru sănătate.

Când observăm în ce fel trebuie construit adventismul „de la zero,” și mulțimea de comunități adventiste care renunță la acest nume și mută serviciile divine în prima zi a săptămânii, nu putem să nu înțelegem că ne aflăm chiar în vremea proorocită odată:

„Mi s-a spus că oamenii vor folosi orice strategie spre a face mai puțin proeminentă diferența dintre credința Adventiștilor de Ziua a Șaptea și a celor care păzesc ziua întâia a săptămânii. Întreaga lume va fi angrenată în această controversă, iar timpul este scurt. Nu este timpul să ne ascundem culorile” (2 SM 385).

Chiar așa ceva se întâmplă astăzi în biserică. Discret sau pe față, așa cum vedem în cazul re:church, oameni din mijlocul nostru încearcă să șteargă diferențele marcante dintre păzitorii sabbatului și cei ai duminicii. Reacția membrilor este ca și inexistentă, deoarece toți s-au săturat de formalismul de paradă al serviciilor divine, și își dau seama că nici abordarea prezentă – serviciul divin de tip spectacol – nu are vreo virtute. Terenul este tocmai potrivit pentru întoarcerea la sacramentalismul evului mediu.

Decizia CG de a îndrepta biserică pe drumul „formării spirituale” în 2004 nu a rămas fără urmări [aici]. Astăzi cele mai multe dintre universitățile adventiste oferă cursuri de formare spirituală, care nu este altceva decât „călăuzire spirituală,” adică varianta modernă a infamului confesional. Credinciosul este condus de un mentor, un „ghid spiritual,” să-L descopere pe Dumnezeu în viața lui.

Acesta era rolul Duhului Sfânt, dar deoarece din motive necunoscute El a demisionat, ghidul spiritual te ajută să umpli golul prin exerciții de conectare la divinitate. Nu este greu de înțeles cine va răspunde acestor eforturi medievale de conectare la divinitate.

Dumnezeu ne-a ajutat să înțelegem corect lumea în care trăim:

„Protestanții din Statele Unite vor fi primii care se vor întinde peste prăpastie spre a prinde mâna spiritismului; ei vor trece peste abis, spre a da mâna cu puterea romană, și sub influența acestei întreprinse uniuni, această țară va merge pe urmele Romei, pentru a călca în picioare drepturile religioase” (GC 588).

Primul pas este alianța cu spiritismul. Mulți înțeleg de aici că protestanții vor începe ședințe de spiritism, cu ciocănituri în masă și alte asemenea nimicuri. Ei nu știu că astăzi operația este mult mai subtilă, că spiritele acestor exerciții nu ne mai mână să bântuim cimitire, cu spume la gură, și nici nu ne mai aruncă în foc. Acum se prezintă ca îngeri de lumină bucușori să ne călăuzească în dezvoltarea noastră spirituală, în descoperirea lui Dumnezeu din noi. Trebuie să se țină cât mai aproape de autentică lucrare a Duhului Sfânt, dacă vor să aibă vreun succes cu acest popor. Și se pare că reușesc.

Al doilea pas va fi alianța cu catolicismul. Scopul acestei alianțe?

„Papistași, protestanți și oameni lumești vor accepta o formă de evlavie fără putere, și vor vedea în această uniune o mare mișcare pentru convertirea lumii și inaugurarea multășteptatului mileniu” (GC 588).

Deci numitorul comun va fi „o formă de evlavie fără putere” în care spiritismul va fi elementul activ, liantul spiritual al acestei „mari mișcări.”

Și ce observăm? Întreaga lume creștină, inclusiv catolicismul, îmbrățișează îndreptățirea prin credință ca fiind esența și definiția corectă a evangheliei. Cu această evanghelie speră să convertească lumea la Hristos, obținând astfel o religie globală pe temelia căreia să construiască o lume mai bună. Orice disidență va fi adusă la tăcere, deoarece o religie globală nu se poate obține fără a „merge pe urmele Romei” și „a călca în picioare drepturile religioase.”

Planul acesta va părea multora din poporul nostru ca fiind cu totul de aur, ca statuia lui Nebucadnețar. De aceea se vor face eforturi tot mai susținute pentru a estompa diferențele dintre credința adventă și creștinismul popular al zilelor noastre. Totul în numele creșterii spirituale și dezvoltării înțelegerii Scripturii.

Spiritele acestea aliate cu protestantismul și catolicismul vor aduce întreaga lume la o confruntare deschisă cu taina lui Dumnezeu, o ultimă bătălie la ușa sanctuarului pentru blocarea definitivă a scopului etern al lui Dumnezeu.

Vedem astăzi mulți viteji pregătiți să se bată cu balaurul, fiara și profetul mincinos, fără să înțeleagă că alianța nelegiuită este profund religioasă, iar liantul unității este evanghelia ca îndreptățire prin credință. O asemenea colivie aurită va fi văzută ca fiind Edenul planetar, împărăția lui Dumnezeu pe pământ.

Prezenta agitație despre noua ordine mondială și amenințările ei nu urmărește decât să arunce gloatele naive în brațele salvatoare ale acestei conspirații religioase. Protestantismul, spiritismul și catolicismul, unite de evlavia fără putere,

vor fi văzute ca unica soluție în fața dictaturii globale în care pare să se scufunde omenirea.

Va fi ca în parabola bătrânului Amos: Omenirea a fugit de ursul comunist, a scăpat și de leul capitalist, și când a crezut că a răsuflat ușurată, s-a sprijinit cu mâna pe casa ecumenică a zilelor din urmă și a mușcat-o șarpele cel vechi deghizat în Hristos.

Pentru cei mai mulți din acest popor, ziua Domnului va fi întuneric și nu lumină.

***